

holde Anmærkningen om en Bygningsinspecteur i Loven. Det Eneste, som man egentlig kan indvende derimod, er det, at vi paa denne Maade efterhaanden kunne faae Finantsloven overfyldt og udspilet med overflødige, om end ikke skadelige Anmærkninger, og at det dernæst kan siges, at det just ikke altid røber det Sømmelighedshensyn, som bør herske mellem Regjeringen og Repræsentationen, at man indsætter saadanne Anmærkninger. Det kan nemlig vel nok siges, at den nuværende Indenrigsminister jo kan gaae af, men herimod kan man atter paa den anden Side sige, at man jo dog maa forudsætte, at hvad der har været en ligefrem stiltiende Aftale mellem Repræsentationen og Ministeren, dertil vil ogsaa Ministerens Efterfølger slutte sig, naar det ikke dreier sig om et Spørgsmaal af politisk Natur, som endog kan staae i Forbindelse med Forandringen af Ministerens Person; men en saadan Betydning kan dog Ingen ville tillægge Spørgsmaalet om Bygningsinspecturen. Naar Indenrigsministeren altsaa har erklæret sig enig i, at en Bygningsinspecteur kan undværes, og har udtalt, at han ligesaa godt selv kunde have foreslaaet, at han bortfalder, og at han kun ikke har foreslaaet det, fordi han vilde oppebie Vacance, saa bliver Optagelsen af en Anmærkning derom vel — det indrømmer jeg — overflødig; jeg skal derfor ikke have Noget imod, at den gaaer ud, men den bliver dog tillige, og det er blot det, som jeg vil fremhæve, af en ganske anden Art end andre Anmærkninger, som vi siden komme til, og man kan altsaa ikke af den Dimstændighed, at man kan være villig til at lade nogle saadanne Anmærkninger blive staaende, drage den Slutning, at ogsaa hine andre kunne blive staaende. Jeg skal strax ved et Exempel søge at gjøre det klart, hvad jeg her mener. Der foreligger her en Anmærkning, der udtaler Noget, hvorom Ministeren og Repræsentationen ere enige, og som derhos angaaer en ganske enkelt Sagen; men ved Kultusministeriet komme vi f. Ex. til en Anmærkning, der

gaaer ud paa, at et bestaaende Statsinstitut, at en heel Skole skal bringes i en Stilling, hvori den ikke længer kan bestaae, idet Anmærkningen betegner den som bestemt til efterhaanden at miste sine faste Lærere. Dette indeholder et Overgreb, hvad der ligger saameget tydeligere for, som det Spørgsmaal, der ad denne Vej søges afgjort, har været forsøgt afgjort ved et privat Lovforslag, men forgjæves. Der er altsaa stærk Grund for Landstinget til at modsætte sig en Anmærkning som denne, der vil føre til, at den paagjældende Sag bliver afgjort, uden at Landstinget kan faae sin fulde Indflydelse derpaa, og afgjort saaledes, at Regjeringen heller ikke kan komme til at udøve den Ret, som den besidder i sit Veto. Saadanne Anmærkninger skulle vi altsaa holde ude, medens der er andre Anmærkninger, som slet ikke have noget Stødende af denne Art ved sig, og som jeg vel erkjender kunne være overflødige, men som dog tillige ere uskadelige og ikke uforenelige med Finantslovens Charakter.

Indenrigsministeren: Den ærede Landstingsmand, som nu satte sig, henviste til, at der fandtes en anden lignende organiserende Anmærkning under § 19 som den, jeg nu har foreslaaet udstemt, og han henlede navnlig i saa Henseende Opmærksomheden paa den Anmærkning, som findes under H. C. 1. a. om Canal- og Havneinspecturen; men den ærede Landstingsmand vil dog vist ikke have overseet, at denne Anmærkning er et Arvegods fra mange foregaaende Finantslove; det er ikke en Anmærkning, der først nu er indbragt eller nu er foreslaaet af Regjeringen, men det er en Anmærkning, der er fulgt med gennem Finantslovene Aar efter Aar. Jeg har altsaa blot ikke fundet mig foranlediget til nu at foreslaae denne Anmærkning udslettet, som Repræsentationen gennem en Aarrække har vedtaget i de paa hinanden følgende Finantslove. Derimod troer jeg mig fuldt berettiget til ikke at ville modtage nye og aldeles overflødige Anmærkninger til det Forslag, som jeg er frem-